

«Пасля разводу бацькі заставаліся блізкімі людзьмі»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.
«СГ».)

— Цікава, а ці можна было ў часы вашага дзяцінства спакойна праісціся па вуліцы побач з Уладзімірам Мулявіным? Напэўна, ад прыхільнікаў праходу не было.

— Вырвацца кудысьці з бацькамі было цяжка, але не з-за прыхільнікаў, а з-за занятасці. Але з татам часта бывалі ў цырку — у яго там былі свае справы з музыкантамі аркестра, а я сядзела побач з імі і глядзела прадстаўленне. На вуліцы, вядома, на яго ўвагу звярталі, але прыхільнікі паводзілі сябе стрымана — бачылі, што ён з дзіцём.

— На нашы часы сказалі б, што вы — прадстаўнік «залатой моладзі». А тады гэта адчувалася?

— Бацькі, асабліва тата, мяне пещілі. З гастролью прывозілі вельмі прыгожыя рэчы. Цяпер смешна пра гэта казаць, але так, я была «крутой» дзяўчынкай — лёгка частавала аднакласнікаў жвачкай. Вядома, сваё кола зносін было, у нейкай меры яно фарміравалася сям'ёй — дзеці сяброў бацькоў, аднакласнікі. Я шчаслівы чалавек — мае сяброўкі засталіся з дзяцінства.

— Ці былі нейкія прадвеснікі разводу бацькоў?

— Абсалютна ніякіх. Тым больш гэта адбылося адразу пасля нараджэння Валодзі-малодшага, а тата так марыў пра сына. Для мяне проста патухла святло, калі бацькі разышліся. Я — татава дачка. Тады і моцна схуднела, і прытомнасць страчвала. Ужо потым, калі стала дарослай, мы шмат гаварылі з татам на розныя тэмы. У тым ліку аб разводах. Другі яго шлюб быў жа зусім нядоўгі. Тата не быў адналюбам. І разам з тым ён вельмі сумленны. Вось як некаторыя жывуць? Ёсць сям'я, і паралельна ёсць раманы. А тата — не: закахаўся — ажэніцца. Неяк ён сказаў, што ад такіх, як мая мама, не сыхodziць... Але гэта разуменне з'явілася потым, а калі разводзіўся, можа, нават яму хацелася здзейсніць нейкі дарослы ўчынак? Па жыцці мой тата — дзіця па натуре, як кіраўнік «Песняроў» — зусім іншы чалавек. Да гэтага часу думаю, што той развод змяніў жыццё не толькі нашай сям'і: вакол стала шмат няшчасных людзей, ды і ў «Песняроў» з'явілася некалькі саставаў. Мама ж таксама паспрыяла поспеху калектыву, а музыканты называлі яе Маці.

— Сяброўка вашай мамы, спявачка Нэлі Багуслаўская, расказала мне, што лекар забаранялі Лідзію нараджаць другое дзіця. Вось думаю: гэта ж якая павінна быць моц каханьня, каб рызыкнуць сваім зда-

Вяселле Марыны і Анатоля.

роўем, а то і жыццём, каб спраўдзіць мару мужа, — нарадзіць сына?!

— Гэта была неверагодная моц. Ведаецца, і пасля разводу бацькі заставаліся блізкімі людзьмі. Не магу сказаць, што тата нас кінуў. Хоць часцей мы яго, вядома, бачылі па тэлевізары. Зараз у Мінску я жыву ў кватэры бацькоў. Пасля разводу тата пабудаваў два кааператыва — па адным у кожным новым шлюбам, але неяк пры гэтым заставаўся прапісаным на вуліцы Сурганава. Ён выпісаўся адтуль літаральна за два-тры гады да смерці. У бальніцу пасля аварыі ён трапіў, калі мы рабілі рамонт. Тады была ўпэўненая, што тата выжыве, але прадугледжвала, што перасоўвацца будзе ўсё-ткі ў вазку, таму ўвесь рамонт быў з разлікам на тое, каб яму было зручна. А ён казаў: «Выпішуся, прыеду дадому, пагляджу, што ты там нарабіла».

— Марына, па сутнасці, вы гадавалі свайго малодшага брата Валодзю.

— Так, я заўсёды кажу, што ён — мае першае дзіця. Мама працавала, таму няньчыла брата я, так склалася, што ўсе хатнія справы — прыбраць, прыгатаваць — былі на мне з 12 гадоў. Валодзя — і самы вялікі мой боль з-за таго, што так трагічна склаўся яго лёс. Вова быў таленавітым музыкантам, тата сам прызнаваўся, што сын яго перайграў яшчэ падчас навучання ў спецыяльнай музычнай школе пры кансерваторыі. Але бацька ніяк не дапамагаў яму ў кар'еры. Не ведаю, чаму. Можа, музыкальна рэўнасць, можа, пачуццё віны, што адразу пасля яго нараджэння сышоў з сям'і...

— Гэта значыць, юнацтва ў вас была не як ва ўсіх — без дыскатэк і іншых забаў?

— Не, што вы. Не так усё беспрасветна. І сяброўкі былі, і дыскатэкі — напэўна, толькі больш дазіравана, чым у іншых. Прыхільнікі таксама былі. Першы раз мне зрабілі прапанову ў 17 гадоў. Я адмовілася, таму што не было пачуццяў да гэтага чалавека.

— А са сваім мужам як пазнаёміліся?

— Цалкам выпадкова. Разам з сяброўкай заехалі да

яе знаёмага аддаць доўг, а ў яго дома быў прыяцель. Так мы пазнаёміліся. Мне вельмі падабаецца акцёр Віталі Саломін, і калі ў Толі на твары ўбачыла «саломінскую» радзімку, проста растала. Мы пачалі сустрэцца.

— Як прайшло знаёмства бацькоў з вашим жаніхом?

— Мама адразу яго прыняла, а вось тата быў незадаволены, што падчас вяселля я ўжо была цяжарная. Але потым убачыў, што ў нас усё добра складваецца, таксама памякчэў.

— Ваш муж мае прафесійнае стаўленне да музыкі?

— Ён інжынер. У свой час вучыўся ў музычнай школе па класе баяна. А потым яго інструмент падарылі «Песнярам» для выканання «Вологды».

— Паміж вашымі сынамі розніца 10 гадоў. Так атрымалася, ці вы планавалі другое дзіця?

— Мы заўсёды хацелі дваіх дзяцей. І да нараджэння малодшага сур'ёзна рыхтаваліся, муж нават кінуў курыць. Мне наогул падабаецца такая розніца ва ўзросце дзяцей, таму што бацькоўства ў 20 гадоў і ў 30 — гэта зусім розны вопыт.

— А як хлопчкі сябе паводзілі? Сябравалі або сапернічалі?

— Малодшы пастаянна правакаваў канфлікты. І гэта, напэўна, натуральна. Самае галоўнае, якімі яны выраслі. Зараз, калі ім 40 і 30 гадоў, браты кожную раніцу стэлефануюцца. Яны вельмі хораша сябруюць. Заўсёды старалася выхаваць у іх пачуццё сям'і, нават клана, таму што гэта выдатна, калі ёсць вялікая дружная сям'я. Мая мама заўсёды казала: нічога не трымайце ў сабе, усё прагаворвайце. Вось і я гэтаму вучу дзяцей, унукаў. У нас прынята дзяліцца планами, перажываннямі, сумненнямі. Гэта вельмі важна, калі ёсць каму раскажаць пра тое, што хвалюе, і ведаць, што цябе пачуюць і падтрымаюць.

— Ва Уладзіміра Георгіевіча ад трох шлюбів чацвёрта дзіця: вы і Валодзя-малодшы ад Лідзіі Кармальскай, Вольга — ад шлюбів са Святанай Слізскай, Валерыі — ад шлюбів са Святанай Пенкінай. Гэта таксама сям'я? Вы маеце зносіны?

— На шчасце, у нашай сям'і не было такога, каб мама забараняла мець зносіны з дзецьмі ад іншых шлюбів таты. Маленькага Валеру мы дапамагалі гадаваць — нам часта яго пакідалі, тым больш што жылі мы з татам па суседстве.

З Вольгай і яе сям'ёй мы сябруем. Нашы дзеці адзін у аднаго хросныя. Валера, можа, таму што самы малодшы сярод нас, трымаецца трохі адасоблена. На мой погляд, як бы ні склалася жыццё бацькоў, на зносінах дзіцяй гэта не павінна адбівацца. Таму мы павінны сябраваць, разам трымацца, разам прымаць нейкія рашэнні, якія датычацца памяці таты.

— Кажуць, што дзеці паўтараюць лёс бацькоў. У вас моцная сям'я, якой ужо...

— 41 год. Думаю, што мая сям'я — гэта праца над

— Ці задаволены вы сваімі нявесткамі?

— Вядома! Добрыя дзяўчынкі, любяць нашых сыноў — пра што яшчэ можна марыць? Праўда, калі «ўручала» іх нявесткам, прасіла: не папсуецца хлопцаў. Яны ў нас умеюць усё: гатаваць, прыбіраць, прасваваць кашулі.

— А ў вашай сям'і было размеркаванне абавязкаў? Напрыклад, жонка мае посуд, смецце выносіць муж...

— Асноўная хатняя нагрузка была на мне, але ўсе мужчыны лёгка маглі падмяніць, тым больш — дапамагчы. Так склалася, што па крамах у асноўным ездзіць Толя, я люблю рабіць пакупкі на Камароўцы. Побит ніколі не быў нейкай невырашальнай праблемай.

— Як распараджаецеся фінансамі?

і дзеда» для ўнукаў. Што гэта такое?

— Гэта калі ўнукаў, у нас іх трое: Лідэчка, Ульяна і Міша, дзеці прывозяць да нас. Я лічу, што гэта павінна быць не толькі тады, калі бацькам трэба кудысьці па справах, але і проста, каб яны маглі пабыць удвух, крышку адпачыць, вальней сябе адчуць.

— Марына, раскажыце, як з'явілася ідэя напісаць кнігу пра вашых бацькоў?

— Калі не стала таты, расійскае выдавецтва практычна адразу прапанавала мне апублікаваць іх лісты з невялікімі каментарыямі. Ведаецца, я не была гатовая ўсё гэта вынесці на публіку. Мне здавалася, што такім чынам я «аддам» сваю сям'ю ўсім. Усур'ез пра кнігу я пачала думаць, калі нарадзіўся першы ўнук. Мне хацелася, каб ён ведаў гісторыю сям'і. Доўга выношвала гэтую думку, а потым звярнулася да сваёй сяброўкі — музыкантаўцы Вольгі Брылон, каб яна мне дапамагла. Вольга пачала рабіць запыты, працаваць у архівах, і мы зразумелі, што да сямейнай гісторыі дадаецца і прафесійная. Так у нас у суаўтарстве атрымалася кніга «Уладзімір Мулявін і Лідзія Кармальская. Недаказанае...» Яна пра маіх бацькоў і, як мне здаецца, пра самы паспяховы перыяд «Песняроў».

— Вядома, што будзе здымацца міні-серыял аб вашым бацьку...

— У Расіі ўжо ёсць двухсерыйны дакументальны фільм пра «Песняроў», але ён пакуль не агучаны. Планавалі зрабіць да 50-годдзя ансамбля, але цяпер, думаю, хоць бы паспелі да 80-годдзя таты. Што да беларускага серыяла, тут сабралася вельмі добрая каманда, і я ўпэўненая, што атрымаецца годная работа.

Аксана ЯНОЎСКАЯ.
Фота з асабістага архіва Марыны Мулявінай.

Лідзія Кармальская з дзецьмі Марынай і Валодзем.

памылкам бацькоў. Нашы сыны жартуюць: вы да гэтага часу ходзіце, узяўшыся за рукі. Нават калі я ладжу дзясночкі з сяброўкамі, яны просяць: няхай і Толя будзе з намі. Гэта значыць, ён і муж, і сябар. Вядома, праз 40 гадоў няма таго запалу, які быў у маладосці. Зараз іншае: узаемная цікавасць, павага. Вось ён ходзіць па садзе на нашым хутары, збірае яблыккі, я гляджу з ім, думаю, як добра, што ён побач.

— Гэта яшчэ з сям'і бацькоў пайшло. У іх была скарбонка, у якой захоўвалі грошы. Асобна тата збіраў на інструмент. А сямейныя грошы — трэба схадзіць па прадукты — узяў са скрыначкі. Буйныя пакупкі плануецца загадзя. Мы з мужам зарплата таксама так складвалі. Зараз ужо наўняны замянілі карткі. Але традыцыя разам абмяркоўваць выдаткі захавалася.

— Вы казалі, што наладжваеце «дзень бабулі

Уладзімір Мулявін з жонкай Лідзіяй і дачкой Марынай.